

La Comédiathèque

Aranızda Yazar Var mı?

Jean-Pierre Martinez

Çeviren
Umut Görkem Demir

comediathèque.net

Bu metin ücretsiz olarak okunabilir.
Ancak, profesyonel ya da amatör farketmeksizin, tüm tiyatro topluluklarının herhangi bir kamuya açık temsilden önce yazardan izin almaları gerekmektedir.
Jean-Pierre Martinez ile temasa geçmek ve eserlerinden birini oynamak üzere yetki istemek için: <https://comediatheque.net>

Aranızda Yazar Var mı?

Jean-Pierre Martinez

Türkçeye çeviren: Umut Görkem Demir

Bir sağlık krizi patlak verdikten sonra, tüm tiyatroların kapanmasının üzerinden yedi yıl geçmiştir. Üç oyuncu, oyuncu seçmeleri için tiyatroya gelir. Tabii bu halka açık bir okuma değilse.. Ya da bir talk-show'un açılışı mı acaba... Sorun şu ki ellerinde bir senaryo bile yoktur. Yazar henüz yazmamıştır. Doğaalamaları gerekecektir...

Kişiler

Fred: aktrist

Max: aktör

Sam: aktrist

Jacky: yazar

*Dört karakter de erkek veya kadın oyuncular tarafından oynanabilir.
Bu versiyonda, Fred ve Sam kadın, Max ve Jacky erkek oyuncular tarafından oynanmaktadır.*

Sahne boştur. Seyirciler arasında, "eleştirmen" yazılı bir kağıt parçasıyla ön sırada bir koltuk ayrılmıştır. Eleştirmen olduğu varsayılan Jacky en son gelir, koltuk değnekleriyle yürür, oldukça hasta ve olduğundan daha yaşlı görünür.. Takma sakal ve gözlük takıyor olabilir. Yerine oturur. Fred sahne arkasından sahneye gelir. Çekinerek etrafına bakmaktadır.

Fred – Peh... Dekora hiç özenmemişler... Düşük-bütçeli yapım, belli. Aman aman, oyuncusuna parasını versin de... En azından bi' çay-kahve ikram etselerdi... (*Seyircileri farkeder.*) Ay, çok pardon... Ben halka açık olacak diye düşünmemiştim... Kusuruma bakmayın.. Beni.. Beni dün gece aradılar da... (*Utunarak*) İlk ben gelmişim sanki, hıı... Bir de siz, tabii... (*Ara*) Çok beklemediniz umarım? Diğerleri de gelir şimdi, hiç merak etmeyin... Yani, umarım... (*Vakit geçirmek adına, sahnede volta atar.*) Siz de bu arada aranızda sohbet edebilirsiniz tabii... Oyun başlamadı daha... Ahh, siz bana aldırmayın... Ben siz yokmuşsunuz gibi yaparım. Yani şey, sanki oyun çoktan başlamış gibi. Buna dördüncü duvar deniyor, biliyor muydunuz? Seyircinin oturduğu yer yani. Biz de işte, kimse yokmuş gibi oynuyoruz. Tabii, bizi izleyen insanlar olduğu biliyoruz, para veriyorlar o kadar, ama... Sanırım siz vermediniz... (*Max da gelir, ama Fred, onun geldiğini farketmez. Kendi başına konuşmaya devam eder. Max biraz şaşırmıştır.*) Ortak karar gibi bir şey. Oyuncu orada kendini izleyen seyircilerin varlığını bilir, ama karakter sanki orada sadece bir duvar varmış gibi oyununu oynamaya devam eder... arada konuşur da onlarla. Tabii tiyatrunun büyüsünü bozmadan. Ah sahnedeki o illüzyon, sanki lafını ezber etmiş oyuncular değil de, söylediklerinin hepsini yaşamış, hayatın kendisi kadar gerçek kişiler. Filmlerde de aynı mesela. Oyunun kameraya bakması pek hoş karşılanmaz... Tiyatroda geleneklere saygı göstermek oldukça önemlidir. Zaten öyle olmazsa (*Biraz dalgın*) her şey çöker...

Max – Selam...

Fred hafifçe irkilir.

Fred – Ay kusuruma bakma.. Geldiğini duymadım.

Max – Sen benim kusuruma bakma asıl, böldüm çalışmanı. Laflarını ezberliyordun herhalde.

Fred – Laflarımı mı?

Max – Evet, oyundaki laflarını.

Fred – A yok, şey, ben...

Max – Doğru yere geldim ben, değil mi?

Fred – Evet evet, doğru... Sanırım yani.. ama kimse yok henüz.. Sen ve benden başka tabii...A tabii, bir de seyirciler..

Max izleyiciyi inceler.

Max – Anladım.. Seyirci önünde bir seçme olacak..

Fred – Seçme mi?

Max – Sana öyle söylemediler mi?

Fred – Evet evet.. Yani aslında bana daha çok okuma olacak gibi dendi ama ikisi de aynı şey sonuçta, değil mi?

Max – Evet, herhalde... (*Ara*) Ama... Bana senaryo filan göndermediler, sana?

Fred – Yoo, bana da görmediler.

Max – Öyle mi? Ben de seni tirat atıyor görünce, ezber yapıyorsun sandım.

Fred – A yok yok, ezber yapmıyordum.

Max – Cidden mi?

Fred – Evet, ben.. doğaçlama yapıyordum..

Max – Doğaçlama mı?

Fred – Aslında hayır.. Sadece konuşuyordum, hepsi bu. Hani normal hayatta da yaptığımız gibi..

Max – Kendi kendine konuşuyordun o zaman. Yani, monolog gibisine..

Fred – Hayır yahu! Seyirciyle konuşuyordum.

Max – Tabii.

Ara.

Fred – Ben konuşunca, ezber yapıyormuşum gibi mi geliyor kulağa sence?

Max – Bilmem...

Fred – Ezber yaptığımda kulağa nasıl geliyor, merak ediyorum sadece... Yani, şey... Oyundan bir replik söyleyince...

Max – Evet...

Ara.

Fred – Bu arada, teksti önceden okumayı tercih ederdim doğrusu, sen?

Max – Evet evet, ben de...

Fred – Yani.. Profesyoneliz sonuçta değil mi?

Max – Tabii canım...

Ara.

Fred – Peki... Kaç kişi olacağız?

Max – Efendim?

Fred – Oyunda diyorum! Kaç karakter var?

Max – En azından iki, baksana.

Fred – Evet, değil mi... Sen ve ben...

Ara.

Max – Üç, bence.

Fred – Ben de öyle düşündüm, biliyor musun, evet. Üçtür kesin...

Max – O zaman şeyi bekliyoruz... üçüncü adamı.

Fred – Ya da üçüncü kadını.

Max – Evet... Ya aslında ben sadece filme gönderme yapıyordum..

Fred – Film mi o? Ben oyun sanıyordum...

Max – Film film... Üçüncü Adam...

Fred – A, evet...Fi... Film. Doğru, tam ayılamadım da ben...

Max – Bir kahve olsa iyiydi.

Anlamsız bir sessizlik.

Fred – Yönetmenle görüşeceğiz galiba..

Max – Bence oyunun yazarı da gelir.

Fred – Tabii canım... Oyunun ilk okuması için en azından.

Max – Muhtemelen yapımcı da gelir. Birlikte karar verirler. Cast'a filan yani...

Ara.

Fred – Başka adaylar var mıdır sence? Cast için buluştusak belki...

Max – Bilmiyorum...

Fred – Bugün sadece okuma yapmayacağımızı tahmin etmişim, biliyor musun?

Max – Ya da belki... Bizi kesin seçtiler.

Fred – Tabii canım, tahminim önceki işlerimizden etkilenmişlerdir...

Max – Ya da belki başka oyuncu bulamamışlardır...

Sam girer.

Sam – Selam! Okuma için gelmişim ben ama.

Fred – Bak, gördün mü, ona da okuma demişler!

Sam – Umarım çok geç kalmamışımdır...

Max – Yok yok, kalmadın, merak etme. İşin aslı, başka kimseyi görmedik.

Sam – Tamamdır... (*Etrafına bakınırken seyirciyi farkeder, biraz şaşırmıştır ama rahat kalmaya çalışır.*) Selam millet... Nasıl gidiyor? (*Arkadakilere dönerek*) Ee, birlikte oynayacağız ha...

Max – Öyle görünüyor.

Sam – Süper.

Ara.

Fred – Sana da senaryo vermediler herhalde...

Sam – Senaryo mu? Mm... yok.

Fred – Özellikle yapıyor da olabilirler... daha spontan bir şey istiyorlardır belki.

Sam – Spontan mı?

Fred – Hani, senaryoyu önceden bilmiyoruz falan ya, bir bakmışsın, süper hikaye!

Max – Evet, olabilir...

Sam – En azından şimdilik kafamız rahat. Bu da bir şeydir...

Max – Yani, eğer seçilirsek, nasılsa göreceğiz senaryoyu.

Fred – Evet...

Max – (Kendi kendine) Senaryo... Oyunun senaryosu...

Ara.

Sam – Bu arada, replik ezberlemeye yardımcı bi' app çıkmış, duydunuz mu?

Max – İmparato mu?

Fred – O neymiş be?

Sam – Oyunun senaryosunu yüklüyorsun app'e, sentetik bir ses de senin laflarını okuyor sana.

Fred – Sentetik bir ses mi?

Max – Yapay bi' ses yani...

Fred – Aa gerçekten mi? Bilmiyordum...

Sam – Müthiş bi' kolaylık...

Max – Yükleyecek bir senaryon varsa, tabii.

Fred – Bakın göreceksiniz, gün gelecek sahne üzerinde insanlar yerine robotik sesli makineler oyun oynayacak.

Fred – Oyuncu yoksa, seyirci de olmaz... Güvenlik kameralarına oynayan bedensiz

karakterler.

Max – Televizyondaki bir çizgi film gibi yani.

Fred – Aynen... Ama çizgi filmlerin bile bir senaryosu var, bizim yok...

Ara.

Sam – Ne yapmaya çalıştıklarını anlamıyorum...

Max – Dur bakalım, gelince anlarız.

Fred – Gelirlerse...

Ara.

Sam – Amaan neyse ne, yeniden sahnede olmak çok güzel değil mi?

Fred – Uzun zamandır bunu bekliyorduk... Bütün umudumuzu kaybetmiştik.

Max – Yedi yıldız tek bir perde açılmadı... ama şimdi, perde açılır ve ışık sahneye vurur!

Fred – Bitmek bilmeyen bir gecenin sonunda güneşin doğuşu gibi. Yeni bir günün şafağında gibiyiz. Belki de yeni bir dönem...

Diğer ikisi bu lirik duygu patlamasından şaşırılmış haldedirler.

Sam – Evet, değil mi... Bu arada salon biraz küf mü kokuyor, bana mı öyle geliyor?

Max – Toza hiç değinmiyorum bile. En azından bir süpürüp, havalandırabilirlerdi yahu.

S a m – Kuliste cesetler ve suflör boşluğunda da bir iskelet bulduğumuzu düşünsenize...

Kısa bir endişe anı.

Fred – Suflörler kaldı mı ya?

Sam – Neyi hatırlatabilir ki bize? Senaryomuz yok sonuç olarak.

Ara.

Max – Yedi koca yıl...

Fred – Kolay değil tabii...

Max – Birçoğu kolay kolay alışamayacak, bu kesin.

Fred – Yüzlerce tiyatro battı, binlerce oyuncu işsiz kaldı, on binlerce tiyatro emekçisi iş değiştirdi.

Sam – Ama tabii, başka bir iş nasıl gelsin ki elinden...

Max – Görünen o ki, bu tiyatro kapılarını açan tek tiyatro. Diğerleri hep değişti.

Hırdavatçı mı ararsın, süpermarket mi.. Ha pet shoplar da var tabii..

Sam – Ama buradayız! Hala ayaktayız. Başlamak için sabırsızlanıyoruz, siz?

Max – Kesinlikle.

Ara.

Fred – Adını biliyor musunuz?

Sam – Neyin adı?

Fred – Neyin olacak, oyunun adı! Senaryo yok anladık da, oyunun bir adı vardır herhalde?

Max – Bilmiyorum...

Fred – Oyunun konusu hakkında bir fikir verir diye düşündüm...

Max – Doğru. Ne oynayacağımız hakkında gram fikrimiz yok.

Sam – Şahsen umrumda bile değil. Yeter ki sahneye çıkıp bir şeyler oynayayım da...

Max – Uzun zaman oldu... Her şeyi oynamaya hazırız. Zamansız klasiklerden en boktan ucuz komedilere kadar, ne olursa.

Fred – Evet... Bir senaryosu olduğu sürece... (*Sessizlik*) Çünkü kabul etmeliyim ki, benim söyleceklerim hafiften tükeniyor...

Sam – Benim de...

Max – Yani böyle sıradan lafları daha fazla sürdüremeyiz. (*Sesini kısıp, seyirciyi işaret ederek*) Sabırsızlanmaya başlayacaklar...

Sam – Ne kadar oldu ki başlayalı?

Fred – Oha, başladı mı?

Sam – Ya hayır, ne kadardır buradayız yani?

Max – Bilmem, on bilemedin on beş dakikadır belki?

Sam – Bu da bir şeydir tabii, ama yine de...

Ara.

Max – E sen geldiğinde, kimseyi görmedin mi?

Sam – Ben sadece girişte bilet kesen elemanı gördüm...

Fred – Biletçi...

Sam – Başta almadı beni... Ben de sandım ki, bilet almamız gerekiyor herhalde. Buraya girmek için yani..

Fred – Al benden de o kadar. Oyuncu gibi durmuyoruz herhalde...

Sam – Ünlü oyuncular değiliz tabii... Neyse..

Max – Bakın, göreceksiniz, ileride oyuncu olmak için bile para ödemeniz gerekecek.

Fred – Ya da oyuncusuz bir oyun yaparız, seyircilerden çıkıp oynamalarını isteriz ha?

Sam – Ya da anında yazıveririz, yazarsız bir oyun...

Sessizlik anı.

Max – Girişte bilet satacaklarını hiç düşünmemiştim.

Mahcup bir sessizlik.

Sam – Yani... Casting için yapılır...

Fred – Dümdüz bir okuma için bile yapılır...

Ara.

Max – Gidip bakacağım...

Sam – Nereye gidip bakacaksın?

Max – Girişteki biletçiye! Soracağım ya, burda ne döndüğünü. Burada bütün gün mal gibi bekleyemeyiz herhalde, değil mi? Benim yapacak bir sürü işim var, sizin yok mu?

Fred – Eee tabii tabii... Elbette canım... Yapacak başka işlerimiz var...

Sam – İyi. Ben de geleyim mi seninle?

Fred – Beni yalnız bırakmayacaksın değil mi?! (*Seyirciyi işaret ederek*) Onlarla yani...

Sam – İyi dedin... Hele bir de bilet almışlarsa.

Max – Ben gidiyorum...

Max çıkar. Diğer ikisi endişeli görünürler. Sam seyirciye dönerek.

Fred – Kusurumuza bakmayın... Bu kadar uzun sürmez normalde ama...

Sam – Senaryolarımızı alır almaz başlayacağız.

Fred – Kıymetli vaktinizi çalmış gibi olduk... bu hiçbir anlam veremediğimiz gösteriyle..

Sam – Bir de o kadar alâkasız ki...

Fred – Bizde farklı değiliz yani, sizin gibiyiz... Bekliyoruz...

Ara.

Sam – Yapacak başka bi' işin var mı?

Fred – Anlamadım?

Sam – Hani dedi ya, yapacak başka işlerim var diye, sen de, benim de var dedin. Burada olmaktan daha değerli bir işin var mı yapacak?

Fred –İİİ...? Eee... Hayır... Boş gezenin boş kalfasıyım. (*Ara*) Sen?

Sam – Aynı...

Fred – Bence o da bizim gibi. O anın şeyiyle öyle söyledi...

Ara.

Sam – Biz daha önce tanışmadık, değil mi?

Fred – Hayır, neden? Tanışmışız gibi mi geldi sana?

S a m – Bilmem... Aynı işi yapıyoruz. Tanışmışızdır belki. En kötü bi' yerde karşılaşmışızdır dedim. Ya da belki... başka bir oyunda birlikte oynamışızdır, hı?

Fred – Yok, sanmam.

Sam – Di mi, hatırlardık öyle olsa.

Fred – Ama bir de şu var yani... Yedi yıldız maske takıyoruz neredeyse... Kimse kimseyi tanımıyor...

Sam – Birbirimizin yüzünü unuttuk be.

Fred – Misal ben, sabah aynada kendimi tanıyamadım ya.

Sessizlik.

Sam – Oyunculuk yapmayı çok oldu.

Fred – Doğru. Hatta ben bazen...

Sam – Sen bazen?

Fred – Bazen hala eskisi kadar iyi miyim diye merak edip duruyorum..

Sam – Oyunculuk... sevişmek gibidir, asla unutmazsın.

Fred – Sevişmek mi?

Sam – Ya da bisiklet sürmek gibi, aynı şey yani...

Fred – Bilmiyorum...

Sam – Ne...?

Fred – Unutup unutmacağımı bilmiyorum... Hiç bisiklete binmedim ben.

Sam (*şaşırmış*) – Bisiklet sürmeyi bilmiyor musun?

Fred – Hayır... sen?

Sessizlik.

Sam – Ben de.

Fred – Bence.. Bu oyunda oynamak için bisiklet sürmeyi bilmemize gerek yoktur...

Sam – Yoktur.. Muhtemelen...

Fred – Bence söylerlerdi yani, değil mi? Sahnede bisiklet sürdüğün bir oyun düşünsene, çok nadirdir yani...

Sam – Hatta sahnede seviştiğin bir oyun düşün, o çok daha nadirdir..

Fred – Neyse işte, ben hiç görmedim ikisini de...

Ara.

Sam – Peki, yüzmeyi biliyor musun?

Fred – Yüzmek bilmek gerekli midir diyosun?

Sam – Hayır hayır, öylesine soruyorum.

Fred – Neden yüzmeye bilmemiz gereksin ki?

Sam – Bilmem... Boğulmayalım diye belki...

Fred – Sen biliyor musun yüzmeyi?

Sam cevaplamaz.

Sam – Peki oyun yazarı, kim olduğunu biliyor musun?

Fred – Hangi oyun yazarı?

Sam – Oynadığımız oyunun yazarını diyorum yahu...

She endişeyle suratına bakar. Max yeniden girer.

Fred – Ee, noldu?

Max – Başımız belada...

Sam – Neler oluyor?

Max – Otursanız iyi olur.

Sam – Oturacağız da, sandalye mi var oturacak...

Fred – Biletçiyi gördün mü?

Sam – Ne dedi sana?

Max – Hiçbir şey...

Fred – Hiçbir şey mi?

Max – Biletçi gitmiş... tüm hasılatla, tabii.

Sam – Gitmiş mi? Bize hiçbir şey söylemeden?

Max bir kağıt tutar.

Max – Bize bunu bırakmış.

Sam – Oyunun senaryosu mu o?

Fred – Sadece bir sayfa mı?

Max – Oyunun senaryosu filan değil bu. Mesaj. Bize bırakmış. Şimdi okudum...

Sam – Evet, dinliyoruz...

Max – Bu yedi yıl önce premier’i olması gereken bir oyunmuş.

Fred – Yani tüm tiyatrolar kapanmadan, bütün aktörler işsiz kalmadan hemen önce...

Sam – Tüm kültür emekçilerini çiftçi olmaya zorlamadan önce...

Fred – Ee devamı?

Max – İşte, oyunun yapımcısı da diğer tüm yapımcılar gibi batmış.

Sam – Hadi be...

Fred – Peki oyunun senaryosunu verecekler miymiş bize? Okumamız için en azından...

Max – Orada işler karışıyor biraz...

Sam – Neden? Kim için karışıyor?

Max – Yedi yıl önce, tiyatroların kapanacağı zaten konuşulduğu için, oyun yazarı da oyunu yazmak için hiç acele etmemiş.

Fred – Ee, ama şimdi bitirmiştir değil mi?

Sam – Tabii, yedi yılda, hiç acele etmeden, sindire sindire oyun yazacak bir sürü vakti olmuştur?

Max – Oyun yazarlarını bilmiyor gibi konuşmayın... Çok çalışkan olduklarını söylemek zor.. E bir de üzerlerindeki baskı ortadan kalkınca...

Fred – Yuh... Hala mı yazmamış? Bu ne amatörlüktür...

Max – Onca zaman, onun için de çok kolay olmamış tabii... Düşünsene ne bir oyun, ne bir telif ücreti...

Sam – Ee sonra?

Max – Sonrası malum işte.. Depresyon.

Fred – Ee, gelmeyecek mi yani?

Max – Şu noktada herhangi bir rehabilitasyon merkezinde bile olabilir, bilmiyoruz yani...

Sam – Rehabilitasyon merkezi mi... Bu oyunu yazmak onu bu kadar yormuş olamaz, o kesin..

Fred – Ama, bu delice! Neden oyuncu çağıldılar o zaman seçme için?

Sam – Her şeyi geçtim... Neden bizi seçtiler?

Max – Ee zaman geçmiş... İlk düşünülen asıl oyuncular da artık uygun değilmiş.

Fred – Ha, başka dolandırdıkları da varmış yani?

Max – Eh, sen öyle diyorsan... Biri askere gitmiş, diğeri hapse girmiş ve üçüncüsü de.. intihar etmiş..

Fred – Tamam, son dakika bir oyuncu değişikliği olmuş canım. Çok da olağandışı, abartacak bir şey yok...

Fred – Ama sorun şu ki... ellerinde oynamamız için bir şey yoksa neden bizi çağıldılar?

Sam – Ya da okumamız için?

Max (*çok ciddi*) – Komik kısım şimdi geliyor.

Fred – En kötü ne olabilir ki?

Max – Oyun okuması için burada değiliz...

Sam – Peki neden buradayız?

Max – Prömiyer için!

Diğer ikisi çok şaşırmıştır.

Fred – Prömiyer mi?

Sam – Şaka mı bu?

Fred – Ya iyi de yazılmayan bir oyun için neden prömiyer ayarladılar?

Max – Son ana kadar yapımcı, yazarın oyunu bir şekilde bitirip teslim edeceğini düşünmüş. Biletleri de satmışlar...

Fred – Delilik bu be!

Sam – Tımarhaneye tıkılmış bir oyun yazarı için bu laf az gelir.. Zır delilik bu!

Max – Yazarın oyunu bitiremeyeceğini anladıklarında, artık çok geçmiş.

Sam – İptal edip, biletleri iade etmelilerdi!

Max – Görünen o ki, yapımcı bilet paralarını ceplemeyi seçmiş...

Fred – Ama gelecek değil mi o da?

Max – Hiç sanmam... Alacaklılarından kaçmak için İsviçre'ye tıymış...

Sessizlik.

Sam – Ee, şimdi ne yapıyoruz?

Max – Doğaçlarınız herhalde...

Fred – Doğaçlar mıyız? Buraya henüz yazılmamış bir oyunun okuması için çağrılıyor. Son dakikada prömiyer olduğunu öğreniyoruz, ve sen doğaçlarınız mı diyorsun?

Sam – Çekip gidelim!

Max – İyi diyorsun da... O kadar kolay değil işte o..

Fred – O neden?

Max – Biletçi gitmiş, giderken de ardındaki tüm kapıları kilitlemiş. Oyun bitene kadar bu tiyatrodaki tıklı kaldık...

Fred – Hala oyun diyor ya, ne oyunu? Ne diyorsun sen?

Max – Tüm insanlar bilet aldı bu oyun için. Biletçi de hasılatla birlikte kaçtı gitti. Eğer bir şey oynamazsak, linç ediliriz...

Hepsi birden seyirciye gergin bir bakış atarlar.

Fred – Nasıl tuhaf baktıklarını görmüyor musunuz... Bir şey bekliyor gibiler...

Genel telâş.

Sam – Oynayacak bir şey lazım? Ama ne? Ulan bi tekstimiz bile yok!

Max – O zaman uyduracağız, yapacak bir şey yok...

Ara.

Sam – Oyun yazmak başlı başına bir iş... Ne bulabiliriz ki?

Max – Bilmiyorum.

Fred – O zaman dimdirek doğaçlıyor muyuz?

Sam – Doğaçlama da bir meslek! Yaptın mı hiç?

Max – Hayır...

Fred – Ama hayatlarımızda yaptığımız şey bu değil mi? Anlık doğaçlıyoruz.

Max – Evet, ama pek de heyecan verici değil. İnsanlar üç yabancıyı toplaşıp da havadan sudan konuşmasını dinlemek için bilete dünyanın parasını ödemezle değil mi?

Sam – Çabucak oynayacak bir şey bulmamız lazım... (*Fred'e*) Senin aklında bir şey var mı?

Sessizlik. Fred boş bakar. Diğer ikisi de aynı boş surat ifadesiyle, Fred'in cevap vermesi için yüzüne bakarlar. Son bir umut, Sam sorusunu tekrarlar.

Sam – Aklında bir şey var mı?

Sessizlik.

Fred – Çok üzgünüm, koca bir boşluk...

Sam – Boşluk derken?

Fred – Hafıza kaybı! Hep de en iyimizin başına gelir, di mi?

Max – Nasıl hafıza kaybı yaşayabilirsin ya... hele tekstimiz bile yokken?

Fred – A doğru, doğru, tabii...

Max – Elbette.

Fred – O zaman, herhangi bir şey söyleyebiliyor muyum?

Sam – Başından beri yaptığın şey bu değil mi zaten?

Fred – Bu sefer gerçekten aklıma ne gelirse söyleyebilir miyim?

Diğer ikisi endişeli görünürler. Max, seyirciye döner.

Max – Şunlara bakın... Eminim tüm bunların yazılıp yazılmadığını merak ediyorlardır...

Fred – Acaba gerçekten hafıza kaybı mı yaşadım...

Max – Acaba doğaçlıyor muyuz...

Sam – Ya da gerçekten sıçtığımızı anlamışlar mıdır...

Ara.

Max – Şey, o zaman kendimizi tanıtmakla başlayalım...

Fred – Sebep?

Max – Şey için canım, oyun için konu edebileceğimiz bir şeyler bulabilir miyiz diye..

Sam – Hmm... Başlama noktası olabilecek bi' şey.

Max – Komedi veya trajedi, farketmez.

Sam – Anlaştık...

Fred – Kim başlıyor?

Şüpheli bir şekilde birbirlerine bakarlar.

Max – Adsız Alkolikler toplantısı gibi görüdüğümüzün farkındayım...

Sam – Şuna Adsız Aktörler desek? Ne kadar ünlü olmadığımızı farketmek için buradaymış falan...

Max Fred'e döner.

Max – Başlamak ister misin?

Fred – Tamam... Benim adım Fred.

Max – Max.

Sam – Sam.

Sessizlik.

Max – Eee daha daha...?

Fred – Bilmem... Ne bilmek istiyorsunuz ki?

Max – Kendin hakkında konuşmak istemiyorsan, bize işinden bahset.

Fred – İşim mi?

Max – Oyuncusun ya sen...

Sessizlik.

Sam – İş demişken, ...

Fred –Ne?

Sam – İtiraf etmem gereken küçük bir şey var.

Max – Dinliyoruz...

Sam – Aslında... Ben oyuncu moyuncu değilim.

Fred – Aa değil misin...?

Sam – CV'me biraz ekleme yaptım diyelim.. Malum bugünlerde kimse oyuncu olmak istemediği için.. Baksanıza onlar da çok seçici değilermiş..

Max – Anlıyorum...

Sam – Sen peki?

Max – Al benden de o kadar.

Sam Fred'e döner.

Fred – Şey, aslında... ben eklemekten biraz fazlasını yaptım.

Max – O ne demek oluyor?

Fred – Hayatımda hiç tiyatrodan oynamadım. Siz?

Sam – Ben, ilk kez bir sahnedeyim.

Max – Ben de.

Bir anlık sessizlik.

Max – Yani, işin özeti, buradaki kimse oyuncu falan değil, zaten oynayacak bir senaryomuz da yok...

Sam – Birazdan salondaki seyircilerin de seyirci olmadığını öğrenirsek hiç şaşırmayacağım...

Fred – Seyirci değillerse... kim olabilirler?

Max – Bilmiyorum... Kimse yedi yıldız tiyatroya gitmedi...

Sam – Ondan önce de çok gittikleri görülmedi ki...

Max – Bence birkaç tane gerçek seyirci vardır, onlar birbirini biliyordur. Diğerleri tamamen figüran gibi bir şeydir bence...

Sam – Şişme bile olabilirler bence.

Sessizlik.

Sam – Bu biraz abartı oldu, di mi?

Fred – Evet, hatta giderek iğrençleşiyor bile.

Max – Tamam, biz hayatlarımıza odaklanalım. Oyuncu değilsiniz madem, bir işiniz var demektir. Ne iş yapıyorsunuz?

Mahcup sessizlik.

Sam – Ben pek bir şey yapmıyordum... şu pandemi çıkınca da..

Fred – Oldum olası iş bulmakta zorlandım. Tiyatroda bile... Sen?

Max – Ben de öyle, şu işi yapıyorum desem yalan söylemiş olurum.

Fred – Evli misin?

Sam – Hayır.

Fred – Çoluk çocuk?

Max – Yok.

Fred – Aile, arkadaş falan?

Sessizlik.

Sam – Üç tane işsiz güçsüz, ailesi, sosyalliği ve seks hayatı olmayan insan ne tarz bir oyun bulabilir acaba?

Max – Buldum, belki bir şeyler içersek, ilham verebilir?

Fred – Evet, çoğu yazarın alkolik olduğunu duymuştum.

Sam – İyi ama bu tüm alkolikleri yazar yapmıyor...

Max – Sanırım kuliste birkaç şişe görmüştüm.

Max, bir şişe şarap, bir şişe viski ve üç bardak getirir.

Sam – Ben şarap alayım, lütfen. Teşekkürler.

Fred – Viski bana.

Max, istediklerini verir, kendine de bir kadeh kırmızı şarap doldurur. İçerler.

Sam – Bu Boardeux şarabının tadı çok tuhaf.

Max – Çilek şurubu bu. Viski nasıl?

Fred – Elma suyu bu da.

Sam – Off, tiyatrodayız... Her şey sahte...

Max – Evet... Tıpkı biz...

Fred – Sahte mi?

Sam – Evet, gerçek oyuncu bile değiliz...

Max – Kimse bizi tanımıyor.

Fred – Biz de kimseyi tanımıyoruz.

Sam – Kimiz ulan biz o zaman?

Max – Yazarını arayan üç karakter olabilir miyiz acaba?

Fred – Pirandello'nun oyununda, altı kişiydi onlar.

Sam – Galiba bizimki düşük bütçeli versiyonu.

Max – Bizimki daha çok iflas versiyonu gibi.

Fred – Bu da hiç ilham vermiyor ya...

Sam bir yudum daha alır ve yüzü ekşir.

Sam – Ulan hiç çilek şurubundan ilham alan yazar mı olur...

Sessizlik..

Fred – Bir şey diyeyim mi, durumumuz çok komik...

Max – Ne durumu?

Fred – Gerçekten oyuncu olmayan oyuncular...

Sam – Senaryoları olmadığı için, prömiyer oyununda doğaçlama yapan oyuncular demek istedin galiba...

Fred – Çok tuhaf, di mi?

Max – Yaa evet...

Sam – Ee, biz çaktırmadan oynuyor muyuz şimdi yani?

Fred – Oynuyoruz valla.

Max – Sorun, sonra ne olacağı.

Fred – Evet, sorun tam olarak bu...

Ara.

Sam – Onlara sorsak?

Max – Kime?

Sam – Seyirciye!

Fred – Belki aralarında oyunu daha önce izleyenler vardır da, nasıl bittiğini bize anlatır...

Max – Prömiyeri şimdiyse, daha önce nasıl izlemiş olsun biri?

Fred – O da doğru...

Max – Bir de oyun yazılmamış yani...

Ara.

Fred – Ama prömiyer dün değil miydi?

Max – Belki... Ama seyirci aynı seyirci değildi ki...

Sam – Aynen... Hem kimse bu oyunu iki defa izleyecek kadar delirmiş değildir herhalde...

Fred – Tamamen doğaçlamanın selahiyeti için soruyorum. Her zaman böyle aynı şeyleri mi konuşacağız?

Sessizlik.

Sam – Mmm, bilmem... Bu oyun böyle boktan olursa, belki akıllarına daha iyi bir fikir gelir...

Fred – Ne için bir fikir?

Sam – Güzel bir oyun fikri!

Sessizlik.

Fred – Sor bakalım seyircilere, bizim acınası boktan oyunumuzdan daha güzel bir oyun fikirleri var mıymış? Böyle yapılır mı hiç?

Max – Oyun esnasında onlarla konuşmamamız gerekir.

Fred – Onlar orada yokmuş gibi oynamamız gerekiyor. Dördüncü duvar deniyor buna...

Sam – Dördüncü duvarın hakkında konuşmaya devam edecek misin? Bunların hiçbiri umrumuzda değil, farkında mısın?

Fred – Şey, evet ama... tiyatronun kurallarına saygı duymazsak eğer..

S a m – Canlı performanslar yedi sene önce öldü, bitti! Biz de işte, ölüyü canlandırıyoruz! Hala anlamıyorsun, değil mi?

Fred – Tamam tamam, gerilmeye lüzum yok... Medeni olalım...

Sam – Affedersiniz, sanırım hepimiz biraz gerildik...

Max – Daha önce benzeri görülmemiş bir durumda olduğumuz doğru.

Sam – Ve benzeri görülmemiş durumlar, benzeri görülmemiş çözümleri doğurur...

Max – Hem ne olursa olsun, bilemezsiniz, belki seyircilerin arasında bir yazar var...

Fred – Sorabiliriz...

Sam – Aranızda yazar var mı?

Bakışlarıyla seyircileri tararlar. Yazar olsun olmasın, seyircilerden birinin cevap verme ihtimaline karşın, oyuncular o kişiye şüpheli bir şekilde bakarlar ve diğer replik değişmez.

Sam – Hiç olmazsa... Hayalgücü geniş birini bulmamız gerek...

Fred – Öyle kolay değil o...

Max (*Bir seyirciye*) – Şu neden olmasın...? Bayım? Ah, uyandırdım kusuruma bakmayın...

Fred (*Başka bir seyirciye*) – Ya da şu...?

Max – En azından uyumuyor.. Gerçi pek de uyanık sayılmaz...

Sam üçüncü bir seyirciye döner, oyunun bir oyuncusu olan yazarla konuşur.

Sam – Efendim?

Jacky – Ben mi?

Sam – Evet, siz. Sizin var mı bir fikriniz?

Jacky – Fikrim mi? Yok...

Sam – Gelin lütfen sahneye.

Jacky – A hayır, gerçekten, hiç hayalgücüm falan yoktur benim.

Max – Bizi kırmayacaksınız herhalde, değil mi?

Fred – Gelin, gelin. Utanmayın.

Sam – Merak etmeyin, biz de oyuncu değiliz zaten.

Jacky – Ee...

Jacky değnekleriyle kalkar. Sahneye çıkmak için büyük çaba verdiğini görürüz. Sam yardımcı olur ve Jacky güç bela da olsa sahneye gelir.

Max – Sizlerin karşısında oynadığımız bu canlı oyuna, böylesine canı yürekten, kendiniz isteyerek katılım gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Hayatımızı kurtarıyorsunuz şu an...

Üç oyuncu Jacky'e umut ve şüphe karışımı duygularla bakarlar.. Bir şey söylemesini beklerler ama nafîle. O oldukça hasta görünmektedir.

Sam – Evet, sanırım büyük ikramiyeyi vurduk..

Fred – Oturtsak daha iyi sanki, ha? Zar zor ayakta duruyor...

Sam – Hala bir sandalyemiz yok, ne yazık ki.

Fred – Oturmak ister misiniz, efendim?

Jacky endişeli bir şekilde etrafına bakar.

Jacky – Nasıl?

Fred – Oo, ayrıca sağır... Oturmak ister misiniz diyorum?

Sam – Sen kendine baksana önce, oturacak sandalye yok diyorum iki saattir!

Jacky – Oturmak mı? A yok yok, ben kalmayacağım zaten.

Max – Yalvarırım, yüz üstü bırakmayın bizi.. Durumun vehametini anladığınızı düşünüyorum..

Jacky – Evet...

Fred – Yardım eder misiniz bize?

Jacky – İsterdim.. ama nasıl?

Sam – Öncelikle... tiyatrodaki ne tarz oyunlar izlemeyi seviyorsunuz?

Jacky – Mümkünse, eğlenceli şeyler.

Max – Tamam... Komedi diyoruz o zaman. Peki, sizi ne güldürür genelde?

Jacky – Bilmem... Beni peşinen neyin güldüreceğini bilsem, sonrasında güldürmezdi herhalde değil mi?

Sam – Sıçtık, entelin tekine çattık...

Max – Siz bir komedi yazacak olsanız, ne hakkında olurdu?

Jacky – Ne hakkında mı?

Fred – Ya da kim hakkında? Kaynananız, mesela?

Jacky – Kaynanam mı? Neden kaynanam hakkında yazayım ki?

Fred – Hani kaynana karakteri, komedilerde klasik bir figürdür ya. Genellikle güldürür, onu diyorum.

Jacky – Benimkini ambulansla götürdüler. Sizce insanlar bunu komik bulur mu, hem de benim yanımda?

Sam – Nasıl anlattığınıza bağlı işte...

Max – Çalışmayan sadece bacakları değil anlaşılan.. Kafada birkaç tahta da eksik..

Jacky – Bak, ben tiyatroya gittiğim zaman, beni eğlendirmeli... Şimdi siz kalkmışsınız, bize oyun yaz diyorsunuz..

Sam – Olmaz mı?

Jacky – İzlemeye geldikleri oyunu yazmak, seyircinin işi değil. Kalkıp oynayalım bir de isterseniz..

Fred – Kabul edin, çok özgün bir tür!

Jacky – Avangart tiyatro olsa anlarım da...

Max – Haklısınız... Yedi yıllık yokluktan sonra... Daha çok uydur-gart tiyatro olmuşa benziyor.

Jacky – Oturabilir miyim yerime şimdi?

Bir anlık sessizlik.

Sam – Şimdi de herkes merak ediyor bu gerizekalı gerçekten seyirci mi... yoksa oyunlardan biri mi diye..

Max – Doğaçlıyor mu, laflarını mı söylüyor..

F r e d – Ama hangimiz kendi hayatlarımızda doğaçlıyor muyuz, yoksa söylediklerimizin hepsi önceden mi yazıldı, biliyor muyuz...

Jacky – Aman canım... Hiç felsefe almayayım ben. (*Seyirciyi gösterir*) Bakın, onları da kaybediyorsunuz...

Max – Tamam daha hafif şeylere dönelim. Bu arada, amcam söyle bana hele, ne oldu sana? Kötü düşmüşsün...

Jacky – Öyle, bileğimi kırdım.

Fred – Kötü düşmüşsünle falan güldüreceğimizi mi sanıyorsun?

Sam – Belki kötü bir düşüş değil ama hikayedeki iyi bir şaşırtma, seyirciyi güldürebilir, değil mi?

Jacky – Hastanenin penceresinden atlayarak intihar etmeye kalkıştım.

Max – Eh, iyi sayılır.. Ama insanları intihar şakasıyla güldürmek her zaman zordur..

Jacky – Hastanenin birinci katında olduğumdan, pencereden atlayınca tenteden sekip, ambulansa düştüm. Bileğimi burktum.

Sam – Aslında bayağı komik ha?

Jacky – Öyle mi?

Max – Neden hastaneye yatmıştın ki?

Jacky – Hastaneye yatmadım! Kaynanamı ziyarete gitmiştim.

Fred – Ben o öldü sanıyordum...

Jacky – Ambulansla götürdüler dedim, öldü demedim ki! Anlaşılan çok da zeki değilsiniz. Oyununuz için bir konu bulamamanıza şaşdırmamak lazım...

Sam – Benim sınırlarımı zıplatmaya başlıyor, sizin?

Max – Peki.. Neden ölmek istedin, tabii çok özel değilse?

Jacky – Uzun hikaye.

Fred – İyi ya, biz de hikaye arıyorduk!

Jacky – İyi, dinleyin o zaman.. Kaynanam bana şöyle demişti...

Bir çatırtı sesi duyulur, ardından bir ses kaydı.. Jacky'nin sesidir ama zor tanınır.

Dış-Ses – İyi akşamlar, millet. Ben Jacky Ramirez, bu oyunun, yazacak cesareti olmayan yazarıyım. Bu mesajı duyuyorsanız, hala linç edilmeden oyunun ortalarına doğru gelmişsiniz demektir... Kutlarım! Maalesef, bu akşam sizinle olamayacağım, ama kalbim her daim sizinledir... Bu arada, bayanlar baylar, beş dakika perde arası. *(Kısık sesle)* Bu şey olacak...

Yeni bir çatırtı ve kayıt durur.

Fred – Perde arası mı? Planlanan böyle değildi...

Max – Milleti salarsak, kimse geri gelmez, eminim.

Fred – Ee, n'apıyoruz?

Sam – Doğaçlıyoruz...

Sam cebinden oyuncak bir tabanca çıkarır, gerçek olmadığı anlaşılacak kadar dandik bir silah. Oyuncak bir yay da olabilir.

Fred – Hadi ama...

Sam – Bayanlar ve baylar, yerlerinizde kalın. Kimse kımıldamasın.

Bir tereddüt anı.

Max – İş oyunu geçti, rehin almaya döndü...

Jacky – Oyuncak di mi o?

Sam silahını indirir.

Sam – Tiyatrodayız! Her şey sahte...

Max – Biletler hariç...

Jacky – Pardon ama... bu komedi daha sürecek mi?

Üçü de saatlerine bakarlar.

Fred – Meraklanma, çoğu bitti.

Jacky – Sokağa çıkma yasağından önce evde olmam lazım da.

Max – Sokağa çıkma yasağı mı kaldı yahu?

Jacky – Kalmadı da, gelin bunu bir de kaynanama anlatın...

Fred – Tahmini... Yarım saat daha, olur mu? Seyirci, verdiği para değdiğini düşünsün diye...

Sam – Sanırım hayatımın en uzun yarım saati olacak...

Max – Ne diyorduk? Hah, intihar girişimini anlatıyordun. İşe yaramadı, ha...

Jacky – Evet... Hayatta hiçbir şeyi başaramadım. İntiharımı bile... Kaynanam hep böyle söyler...

Sam – Bence bu kaynana olayından yürürüz biz, ne diyorsunuz?

Jacky – Bu ikinci teşebbüsmü...

Fred – Atasözünü bilir misin?

Jacky – Ne atasözü?

Fred – "Allahın hakkı üçtür!" Diğerinde kesin olacak, eminim... (*Diğerleri ayıplayıcı bakarlar.*) Yani, şey... tünelin sonunda her zaman bir ışık vardır yani?

Jacky – Evet... Biri ölünce söylerler.

Sam – Ee, ilkinde de zeminden falan mı atladın...?

Jacky – Yok, ilginde gazı seçtim. Şansa.. Önceki gün gazı kesmişler..

Fred – İnsafsızlık. Haber vermeden gaz mı kesilir? İntihar etmek için gazdan başka bir şeyi olmayan yoksul insanları hiç mi düşünmezler...

Max – Bu arada, ne iş yapıyorsunuz? Meraktan soruyorum... Yüzünüz ilginç bir şekilde tanıdık geliyor, sesiniz de...

Sam – Evet evet, bana da..Sanki daha önce bir yerlerde duymuş gibiyim...

Fred – Belki bir tiyatrodadır?

Jacky – Mümkün, ben.. şey.. ben..

Sam – Evet?

Jacky – Tiyatro eleştirmeniyim.

Fred – Tiyatro eleştirmeni mi?

Jacky – Bir oyun izleyip eleştirmeyeli yedi yıl oldu...

Max – Ve bu oyunu değerlendirmek için mi buradasınız?

Jacky – Onun için ortada yazılı bir oyun olması gerekmez mi?

Sam – E, tabii...

Max – O zaman buradaki tek profesyonel sizsiniz?

Jacky – Bilirsiniz.. Eğer bir eleştirmenseniz, başka bir iş yapamazsınız..

Sam – Yine de... Kötü oyunları eleştirdiğiniz için, iyi bir oyun nasıl yazılır bilirsiniz, öyle değil mi?

Fred – Çok doğru, bir oyunu eleştirmene yazdırmak çok daha garanti.

Jacky – Şey.. Ben şimdi gideyim.. Olur da bana göre bir oyununuz olursa, gelir izlerim..

Değnekleriyle acı içinde gitmeye çalışır. Max önünü keser.

Max – Olmaz!

Jacky – Ne?

Max – Arayın şunu!

Fred – N'oldu sana birden?

Max – Yalan söylediğine eminim. Neyi var neyi yok, bir görelim bakalım..

Jacky – Fakat...

Max, Sam'den oyuncak tabancayı alır ve Jacky'e doğrultur.

Max – Kimliğini bana verecek misin, vermeyecek misin?

Jacky – Tamam tamam, al işte.

Kimliğini verir. Max alır ve inceler.

Max – Jacky Ramirez... Biliyordum...

Fred – Jacky Ramirez mi?

Max – Henüz yazılmamış olan bu oyunun yazarı Jacky Martinez...

Sam – Tabii... Ses kaydındaki ses de bunundu!

Fred – Utanmadan bir de izlemeye gelmiş!

Sam – Boşuna dememişler, katil her zaman olay mahalline döner diye.

Max – Yani yazar da oyunlarının prömiyerine gelir...

Fred – Yazacak cesareti olmasa dahi...

Jacky değneklerini bırakır, sahte sakal ve gözlüğünü çıkartır, normal yürümeye başlar, birden enerjik biri olur. Tamamen farklı, genç bir karakter haline bürünür.

Jacky – Tamam, itiraf ediyorum.. Hepsi benim suçum... yani, hemen hemen.

Sam – Hemen hemen mi? Seni şu perdeden sallandırmamak için bir sebep söyle, hemen!

Jacky – Yedi yıldır tüm tiyatrolar kapalıydı! Bir daha hiç oyun oynanmayacak diye düşündüm! Niye yazayım ki o zaman?

Max – Neyse ne, sen de bizimle kalacaksın. Seyirci bizi linç ederse, sen de payını alacaksın bundan.

Sam – Ama belki de buradan çıkmanın bir yolunu biliyorsundur? Yazar sensin ne de olsa... Senin için fikir bulmak, öyle değil mi?

Jacky – Düşünüyorsunuz, fikirler size geliyor.

Max – Ha senin de hiç yok yani şu an?

Jacky – Tek bir tane bile fikrim yok.

Fred – Tıkılı kaldık yani burada !

Max – Ee, sen ne öneriyorsun?

Jacky – Bilmem... Kollektif bir yaratı belki?

Sam – O neymiş?

Jacky – Yedi yıl önce baya modaydı. Yalnız yazar, yönetmen değil, herkes oyunun yazımına katkıda bulunuyordu: oyuncular, teknisyenler, sahne amiri, suflör... Biletçiler ve yer gösterenler bile..

Sam – Amaç neydi?

Jacky – Telif haklarından kurtulmak..

Fred – İşe yaradı mı peki?

Jacky – Pek değil ama iyi oluyordu yine de.

Max – Kolay değil.

Jacky – Bana güveniyor musunuz, evet mi hayır mı?

Sam – Hayır.. Ama seçeneğimiz mi var sanki...?

Jacky – Ben herkesin fikrini yazmak için bir kağıt kalem alayım da başlayalım tamam mı? En son ben toparlar, adam ederim. Aman diyim, şunu da alayım. Kazara patlar matlar..

Max'ın elinden tabancayı alır ve çıkar. Diğer üçü birbirlerine bakarlar, endişelidirler.

Sessizlik.

Fred – Geri gelir mi sizce?

Max – Keşke öylece gitmesine izin vermeseydik...

Sam – Kaçmak için bu durumdan yararlanacak mı ona bakıyorum ben...

Fred – Silahlı.. Çok akıllıca değil bence..

Sam – Sence bizi öldürür mü?

Fred – Bir yazarın, karakterleriyle baş edemediğini farkettiğinde, onlardan kurtulmak istemesi ilk kez olmuyor inan bana...

Max gitmek üzeredir. Tam o sırada sahneye sanki bir çubukla vurulan üç ses duyarız Bir ve ikincisi çubuk vurma sesidir ama üçüncüsü tüfek sesidir. Üç oyuncu da donakalmıştır.

Fred – Tüfek sesi gibiydi sanki?

Sam – Gidip bakacağım.

Max – Seninle geleceğim.

Çıkarlar.

Fred – Aman tanrım... Onlar yokken ben de mi gitsem ne yapsam... Size de aynısını öneririm...

Yürümeye başlar, ama yolu Jacky'nin cansız bedenini taşıyan diğer ikisi tarafından kesilir.

Fred – Bu ne?

Max – Yazar.

Fred –Hiç iyi görünmüyor...

Sam – Ölmüş.

Fred – Ne olmuş olabilir ki?

Max, Jacky'nin hala elinde tuttuğu silahı gösterir.

Max – Kendi kafasına sıkmış, görünüşe göre.

Sam – Haklıydın... Allahın hakkı üçtür...

Fred – Dur, bu bir oyunda mı geçiyordu, yoksa...?

Max – Valla hiç emin değilim...

Fred – Öldüğüne emin misiniz, peki?

Sam – Sana, kendini vurdu diyorum!

Fred – Sıradaki kim olacak bilmiyorum... Çünkü bu oyun, oyundan çok toplu katliama dönüştü...

Fred silahı inceler.

Fred – Tiyatro silahı bu, plastik...

Max, yarasını inceler, eliyle kontrol ettikten sonra ağzına götürür.

Max – Ahududu reçeli bu...

Fred yaklaşıyor ve aynı şeyi yapar.

Fred – Bana kiraz gibi geldi...

Max – O zaman ölmemiş, ha?

Sam – Tiyatroda, ölüyü oynuyorsan, ölüsündür.

Max – Eee, oyunu kim yazacak şimdi?

Sessizlik.

Fred – Onu diriltmenin bir yolu yok mu acaba ya?

Sam – Birazcık viski, belki?

Fred – Elma suyu o bir kere.

Max – Ama gerçekten ölü değil ya, öyle düşün..

Max şişeden içirtir. Jacky'nin bilinci açılmıştır.

Jacky – Neler oluyor? Neredeyim ben?

Sam – Sahnedesin. Henüz yazmadığın oyununda oynuyorsun.

Fred – Bak seyirciler de burada, şimdi son olarak ilginç bir şeyler söylememizi bekliyorlar.

Jacky endişeli görünür.

Jacky – Bu bir kâbus...

Max – Aynen öyle..

Jacky kalkar ve seyirciye doğru.

Jacky – Üzgünüm, berbat bir oyun bu, biliyorum.. Belki de yazarlık kariyerimin en kötüsü..

Fred – Buna oyun denirse tabii...?

Jacky – Beni de anlayın.. Yedi yıl... Ben artık canlı oyun oynanmaz sandım..

Fred – Ama yanıldın.. O küllerinden doğdu, yine ve yeniden.

Jacky – Tiyatro işte.. Ama bana gelince.. Korkarım söyleyecek sözüm kalmadı..

Sam – Kim takar senin düşüncelerini be.. Kendi canımızı kurtarmak için buradayız.. Ve iyi bir hikaye yoksa, biz de yokuz...

Jacky – Üzgünüm.. Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum...

Max – Senin ilham perilerin kaçtıysa, bize nasıl oyun yazılır ona göster, biz bakalım başımızın çaresine..

Jacky – Bunun öyle bi' tarifi yok! Şey gibi işte... nasıl güzel mayonez yapılır..

Sam – Yine de yazarlık mesleğinin bize söyleyebileceğin püf noktaları olmalı..

Jacky – İyi bir oyun yazmak için, karakterlerin konuşmasına izin verin derler..

Sam – Ama...?

Jacky – Ama, karakterlerin ilgi çekici olması gerekiyor, siz tam tersisiniz.

Sam –Şimdi de suçu bize attı... Ama böyle devam ederse haklı çıkacak..

Fred – İşte bu kadar... Bizler, yazarı olmayan karakterleriz...

Max – Yaratıcısı olmayan yaratıklar misali..

Sam – En azından özgürüz..

Max – Evet... Ama hayatta kalmak istiyorsak, kendi başımıza varolmak için bir sebep bulmalıyız..

Fred – Biraz da insanlık gibiyiz ha.. Sonunda yaratıcısı tarafından öksüz bırakılmış.. Kendi kendini yaratmaya mahkum insanlık gibi... Özgürlüğüyle ne yapacağını bilemeyen insanlık gibi...

Jacky – Haklısınız... Hayat bir tiyatro... Tanrı öldü... Ben.. ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum...

Sessizlik. Bakışları buluşur.

Fred – Bundan bir oyun çıkar mı, ne dersiniz?

Sam – Üç aktör, henüz yazılmamış bir oyunun seçmeleri için çağrılır...

Jacky – Evet, neden olmasın...? Başlamak için güzel bir fikir...

Fred – Böyle mi başlıyor yani?

Max – Bence böyle bitiyor..?

Sam – Başlangıcın sonu diyelim mi o zaman?

Fred – Ya da sondaki başlangıç...

Jacky – O zaman.. Bana ihtiyacınız kalmadı gibi..?

Max – Kal kal, not alırsın...

Jacky cebinden küçük bir defter ve kalem çıkartır. Yazmaya hazırlanır.

Fred – Efsane olacakmışız gibi geliyor bana.

Sam – Ya da kestane.. Amaan, oynayalım yeter ki!

Fred –Yedi yıllık bir perde arası... Tiyatrolar yok, oyuncular yok, yazarlar yok...

Sam – Ama gösteri hep devam eder...

Jacky – Olduğu sürece seyirciler...!

Işık kararır.

Son.

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise'de (Fransa) doğmuştur. Birçoğu İngilizce'ye çevrilmiş 107 komedi yazmıştır. Jean-Pierre Martinez, reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahnelere adım atmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmıştır ve oyun yazarı olarak sahneye dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok oynanan çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır ve oyunlarından birçoğu şimdiden İspanyolca ve İngilizce'ye çevrilmiştir.

Jean-Pierre Martinez, tüm oyunlarının kendi web sitesi comediatheque.net üzerinden ücretsiz indirilmesini mümkün kılmıştır.

Umut Görkem Demir, Türk tiyatro oyuncusu, oyun yazarı ve çevirmendir. 1993 yılında Uşak'ta doğmuş olan Demir, aktif tiyatro yaşamına Ankara'da Perde Sanat Tiyatrosu ile devam etmektedir. Jean-Pierre Martinez'in oyunlarını Türkçeye çevirmektedir. Tiyatro oyun çevirilerinin yanında Umut Görkem Demir'in ayrıca roman, hikaye ve şiir üstüne çeviri çalışmaları da bulunmaktadır.